

Arrest

nr. 132 920 van 7 november 2014
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Wit-Russische nationaliteit te zijn, op 26 mei 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 28 april 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht 4 juni 2014 van met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 8 oktober 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 oktober 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat J. DEMUYNCK, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 15 oktober 2008 dient verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart in de hoedanigheid van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter). Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 7 april 2009 in het bezit wordt gesteld van een F-kaart.

1.2. Op 12 juni 2010 wordt een verklaring van beëindiging van wettelijke samenwoning in onderlinge overeenstemming opgesteld tussen verzoeker en zijn toenmalige partner. Op 18 juni 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). De verzoeker dient tegen deze beslissing een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arrest nr. 118 039 van 30 januari 2014 verwerpt de Raad dit beroep. Op 16 september 2013 wordt de F-kaart van verzoeker ingetrokken.

1.3. Verzoeker dient op 21 maart 2014 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Op 28 april 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) een beslissing waarbij deze aanvraag ontvankelijk doch ongegrond verklaard wordt. De verzoeker neemt op 5 mei 2014 kennis van deze beslissing. Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

De aanvraag ging niet vergezeld van een aanvaardbaar identiteitsdocument zijnde (een kopie van) het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van (een kopie van) de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15/12/1980, ingevoegd bij art. 4 van de wet van 15/09/2006.

Betrokkene legt een kopie F-kaart voor. Echter dit document is geen document zoals omschreven in de omzendbrief van 21.06.07. De omzendbrief van 21.06.07 (punt II C 1-b) stelt dat de identiteit en nationaliteit moet bewezen worden door een internationaal erkend paspoort, of een gelijkwaardige reistitel, of een identiteitskaart. De identiteitskaart voor vreemdelingen betreft een verblijfsdocument, m.a.w. de erkenning van de administratie dat betrokkene het recht heeft om op het Belgisch grondgebied te verblijven. Dit document heeft niet tot gevolg de identiteit van betrokkene vast te stellen. Het document bewijst slechts dat een persoon, met de erop vermelde identiteit, het recht heeft om op het Belgisch grondgebied te verblijven (CØE, arrêt 76.060, 28.02.2012). Gezien deze aanvraag noch van een identiteitsstuk, noch van een geldige verschoning voor de afwezigheid ervan vergezeld is, is de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde voor deze aanvraag dus niet vervuld.”

1.4. Eveneens op 28 april 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding eveneens een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de tweede bestreden beslissing, die verzoeker op 8 mei 2014 ter kennis werd gebracht. De motieven van de deze beslissing luiden als volgt:

“Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: geen geldig nationaal paspoort en- of visum”

2. Over de rechtspleging

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de vreemdelingenwet, “doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.”

3. Onderzoek van het beroep ten aanzien van de eerste bestreden beslissing

3.1. In een eerste middel, ten aanzien van de eerste bestreden beslissing, voert verzoeker de schending aan van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel. De verzoeker haalt tevens aan dat de gemachtigde een manifeste beoordelingsfout heeft begaan.

Het middel wordt toegelicht als volgt:

“Verzoeker toont door middel van zijn F-kaart niet alleen zijn identiteit en nationaliteit aan, maar geeft ook aan dat deze gegevens reeds eerder door de Dienst Vreemdelingenzaken als waarachtig beschouwd werden.

Dat de bestreden beslissing aldus blijkt geeft van een manifeste feitelijke appreciatiefout, zowel met betrekking tot de waarde van de door verzoeker voorgelegde documenten, maar bovendien ook met betrekking tot de interpretatie en de geest van de Rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Verwerende partij doet geen enkele moeite om het dossier verder te bestuderen, of om bij voorbeeld na te gaan op basis van welke identiteitsgegevens de F-kaart indertijd werd afgeleverd.

Er werd aan verzoeker ook bij voorbeeld niet de mogelijkheid gegeven om een Wit-Russisch identiteitsbewijs bij te brengen wanneer het Belgische onvoldoende zou zijn om een ontvankelijke aanvraag te doen. Verzoeker kon echter niet vermoeden dat zijn Wit-Russisch paspoort in België van grotere waarde zou kunnen zijn dan zijn Belgisch identiteitsbewijs, hem afgeleverd door de Belgische overheid zelf.”

3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat verzoeker de juridische en feitelijke motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu hij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De Raad wijst er op dat het zorgvuldigheidbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.3. De aangevoerde schendingen van de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht worden onderzocht in samenhang met de aangevoerde schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, gelet op de vaststelling dat de bestreden beslissing werd genomen in toepassing van desbetreffend artikel.

3.4. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf vermeld in punt 1.3. onontvankelijk werd verklaard omdat deze niet vergezeld ging van (een kopie van) het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van (een kopie van) een nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat de verzoeker vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9bis, § 1 van de vreemdelingenwet.

3.5. Uit artikel 9, tweede lid van de vreemdelingenwet blijkt dat als algemene regel geldt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de

Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van opthoud in het buitenland.

Artikel 9bis, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op :

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken;*
- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoot.”*

De Raad merkt op dat de bedoeling van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ligt in het scheppen van een duidelijk kader voor de aanvraag tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf, die een vreemdeling in buitengewone omstandigheden kan indienen bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Zo wordt duidelijk bepaald dat een identiteitsdocument onontbeerlijk is: de aanvraag om machtiging tot verblijf kan niet anders dan onontvankelijk verklaard worden indien iemands identiteit onzeker is.

Hiervan dienen twee situaties te worden onderscheiden, waarin de overlegging van een identiteitsdocument niet noodzakelijk is:

- de situatie van de asielzoeker wiens asielaanvraag nog niet definitief werd afgewezen of wiens cassatieberoep bij de Raad van State hangende is overeenkomstig artikel 20 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State;
- de situatie van een vreemdeling die aantoot dat het onmogelijk is om het vereiste document in België te verwerven (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, p. 33).

3.6. Uit de lezing van de voornoemde bepaling volgt dat de verblijfsmachtiging enkel in het Rijk kan worden aangevraagd indien voldaan is aan de beide navolgende cumulatieve ontvankelijkheidsvoorwaarden:

- 1° er zijn buitengewone omstandigheden aanwezig om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen;
- 2° de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument of toont aan dat hij zich bevindt in één van de gevallen waarin deze voorwaarde niet van toepassing is.

De bewijslast, voor het voldaan zijn aan de vereiste te beschikken over een identiteitsdocument dan wel van het feit dat hij zich in een van de gevallen bevindt waar deze voorwaarde geen toepassing vindt, rust op de aanvrager.

3.7. In de omzendbrief van 21 juni 2007 betreffende de wijzigingen in de reglementering betreffende het verblijf van vreemdelingen ten gevolge van de inwerkingtreding van de wet van 15 september 2006, die werd gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 4 juli 2007, wordt inzake het door artikel 9bis van de vreemdelingenwet vereiste identiteitsdocument verduidelijkt *“in dit verband kunnen enkel een internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, of een nationale identiteitskaart aanvaard worden. Het is hierbij niet vereist dat deze documenten nog geldig zijn.”*

Daarnaast wordt in de Memorie van Toelichting ook nog het volgende gesteld aangaande artikel 9bis van de vreemdelingenwet: *“De bedoeling van artikel 9bis is een duidelijk kader te scheppen voor de aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf, die in buitengewone omstandigheden wordt ingediend door een vreemdeling bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Zo wordt duidelijk bepaald dat een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of daarmee gelijkgesteld reistitel onontbeerlijk is: de machtiging tot verblijf kan niet anders dan onontvankelijk verklaard worden indien iemands identiteit onzeker is. Er dient vermeden te worden dat verblijfsvergunningen dienen om de (gewilde)*

onduidelijkheid over de identiteit te gaan regulariseren.” (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St. Kamer*, zittingsperiode 51, n° 2478/001, p. 33).

Er dient te worden gesteld dat uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen blijkt dat het de bedoeling van de wetgever is dat een vreemdeling die een verblijfsaanvraag indient overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet zijn identiteit “aantoon” (*Parl.St. Kamer* 2005-2006, nr. 2478/001, 12). De wetgever heeft duidelijk aangegeven dat “*een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of een daarmee gelijkgestelde reistitel onontbeerlijk is*” en dat bij gebreke aan een dergelijk document de identiteit onzeker is en bijgevolg de aanvraag om machtiging tot verblijf “*niet anders dan onontvankelijk (kan) verklaard worden*” (*Parl.St. Kamer* 2005-2006, nr. 2478/001, 33).

3.8. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf zijn nationaliteit, geboortedatum, geboorteplaats, woonplaats in België en kenmerk bij de Dienst Vreemdelingenzaken vermeldt. Uit het bij deze aanvraag toegevoegde “*typeformulier regularisatieaanvraag*” blijkt dat hij ter staving van zijn identiteit enkel een kopie van zijn F-kaart voorlegt.

De Raad merkt op dat uit de motieven van de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met de door verzoeker aangebrachte F-kaart, maar heeft geoordeeld dat dit niet als een “*aanvaardbaar identiteitsdocument*” kon worden beschouwd.

De gemachtigde motiveert dat de door de verzoeker neergelegde F-kaart geen document is zoals omschreven in de voormelde omzendbrief van 21 juni 2007. Daarbij verduidelijkt de gemachtigde dat de identiteitskaart voor vreemdelingen een verblijfsdocument betreft, maar dat dit document niet vermag de identiteit van de betrokkene vast te stellen. Het document bewijst slechts dat een persoon, met de erop vermelde identiteit, het recht heeft om op het Belgisch grondgebied te verblijven. De gemachtigde besluit dat gezien de aanvraag noch van een identiteitsstuk, noch van een geldige verschoning voor de afwezigheid ervan vergezeld is, de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde voor deze aanvraag, zoals gesteld in artikel 9bis, § 1 van de vreemdelingenwet, dus niet is vervuld.

3.9. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift aan dat hij door middel van deze F-kaart wel degelijk zijn nationaliteit en identiteit heeft aangetoond.

Met dit betoog betwist verzoeker evenwel niet het gegeven dat de F-kaart enkel een Belgisch verblijfsdocument is dat slechts de vaststelling vormt dat de betrokkene voldoet aan de voorwaarden die door de relevante bepalingen van de vreemdelingenwet worden opgelegd en derhalve in België een verblijfsrecht heeft verworven. Een Belgische F-kaart strekt er echter niet toe om de identiteit van verzoeker vast te stellen of te bevestigen.

Uit de hierboven vermelde omzendbrief en in de hierboven vermelde memorie van toelichting blijkt duidelijk dat met betrekking tot de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde gesteld in artikel 9bis, § 1 van de vreemdelingenwet “*enke*” een internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel of een nationale identiteitskaart kan worden aanvaard. De wetgever heeft eveneens duidelijk aangegeven dat “*een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of een daarmee gelijkgestelde reistitel onontbeerlijk is*” en dat bij gebreke aan een dergelijk document de identiteit onzeker is en bijgevolg de aanvraag om machtiging tot verblijf “*niet anders dan onontvankelijk (kan) verklaard worden*” (*Parl.St. Kamer* 2005-2006, nr. 2478/001, 33).

Verzoeker toont op geen enkele wijze aan dat de F-kaart in casu wel degelijk kan gelden als een identiteitsdocument in de zin van artikel 9bis, § 1 van de vreemdelingenwet. Verzoeker kan daarom niet worden gevolgd in zijn stelling dat de voorgelegde F-kaart ten onrechte niet als een identiteitsdocument werd beschouwd. Het betoog als zouden de gegevens van nationaliteit en identiteit, die in de F-kaart worden vermeld, reeds eerder als waarachtig worden beschouwd, doet geen afbreuk aan het hierboven gestelde. Een manifeste beoordelingsfout blijkt derhalve niet.

3.10. Waar verzoeker betoogt dat de gemachtigde had moeten nagaan op basis van welke identiteitsgegevens deze F-kaart werd afgegeven, dat hem niet de mogelijkheid werd gegeven om een Wit-Russisch identiteitsbewijs voor te leggen wanneer het “*Belgische*” onvoldoende zou zijn om een ontvankelijke aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen en dat hij niet kon vermoeden dat “*zijn Wit-Russisch paspoort in België van grotere waarde zou kunnen zijn dan zijn Belgisch identiteitsbewijs, hem afgeleverd door de Belgische overheid zelf*”, stelt de Raad vast dat verzoeker in zijn aanvraag

vermeld in punt 1.3. niet aanhaalde en aantoonde dat hij beschikt over het vereiste identiteitsdocument, in casu een Wit-Russisch paspoort. Uit het advies van de Raad van State bij de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de Vreemdelingenwet blijkt overigens duidelijk dat “beschikken” dient te worden geïnterpreteerd als “overleggen” (Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, 184).

De voorwaarden dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument en de gevallen waarin die voorwaarde niet van toepassing is, gelden voor de wijze waarop de aanvraag om machtiging tot verblijf kan worden ingediend en betreffen derhalve de ontvankelijkheid van de aanvraag (cf. RvS 8 mei 2012, nr. 219.256). De vraag of de indiener van aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis moet beschikken over identiteitsdocument, dient dus, net als bij artikel 9ter van de vreemdelingenwet, te worden beoordeeld op het ogenblik van het indienen van de aanvraag (cf. RvS 8 mei 2012, nr. 219.256). Het bewijs van identiteit moet dus worden geleverd op het ogenblik van het indienen van de aanvraag. Hieruit vloeit voort dat het niet volstaat dat een vreemdeling beweert een identiteitsdocument in zijn bezit te hebben, doch dat hij, in het kader van zijn verblijfsaanvraag, tevens een afschrift van dit identiteitsdocument dient over te maken, quod non in casu.

De Raad wijst er verder op dat de zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid evenzeer geldt ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger. Er dient op te worden gewezen dat de vreemdeling bij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf de nodige documenten moet aanbrengen opdat de verwerende partij kan beoordelen of de verzoekende partij aan de wettelijk voorziene identiteitsvoorwaarde voldoet. De verplichting die in casu rust op de vreemdeling, kadert bijgevolg in de wederkerige zorgvuldigheidsverplichting (RvS 28 april 2008, nr. 182.450). In casu komt het verzoeker aldus evenzeer toe de nodige zorgvuldigheid aan de dag te leggen, zich te bekwamen in de verblijfsprocedure die hij instelt en bij zijn aanvraag de vereiste identiteitsdocumenten voor te leggen. Het staat verzoeker vrij om een nieuwe aanvraag in te dienen op basis van zijn Wit-Russisch paspoort dat hij klaarblijkelijk nog bezit.

3.11. De Raad stelt vast dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met alle documenten – in casu de voorgelegde kopie van de F-kaart – die verzoeker nuttig achtte om zijn aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet te staven.

Uit wat hierboven werd besproken blijkt dat de gemachtigde op een niet kennelijk onredelijke noch onzorgvuldige wijze heeft geoordeeld dat de door verzoeker bij zijn aanvraag gevoegde F-kaart geen “aanvaardbaar identiteitsdocument” is in de zin van artikel 9bis, § 1 van de vreemdelingenwet. Verzoeker betwist verder niet dat zijn aanvraag geen motivering bevatte omtrent een eventuele vrijstelling van de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde.

Derhalve kon de gemachtigde in redelijkheid besluiten dat gezien de aanvraag noch van een identiteitsstuk, noch van een geldige verschoning voor de afwezigheid ervan vergezeld is, de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde voor de aanvraag dus niet is vervuld.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel noch van artikel 9bis van de vreemdelingenwet wordt aangetoond.

Het eerste middel is niet gegrond.

4. Onderzoek van het beroep ten aanzien van de tweede bestreden beslissing

4.1. In een tweede middel, gericht tegen de tweede bestreden beslissing, haalt de verzoeker de schending aan van de zorgvuldigheidsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van het proportionaliteitsbeginsel.

Het middel wordt uiteengezet als volgt:

“Dat verzoeker namelijk tot in 2010 in het bezit is geweest van een F-kaart. Gedurende de tijd dat hij in het bezit was van een verblijfsvergunning heeft verzoeker dan ook zijn leven opnieuw opgebouwd alhier en heeft hij kosten noch moeite gespaard om zich te integreren.

Dat de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken met dit element op geen enkele manier rekening houdt, waardoor de Dienst Vreemdelingenzaken tekort schiet aan haar zorgvuldigheidsplicht.”

4.2. De Raad wijst er nogmaals op dat het zorgvuldigheidbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het redelijkheidbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het proportionaliteitsbeginsel maakt een vorm uit van het redelijkheidbeginsel. Het houdt in dat de Raad het enkel geschonden kan achten indien het voordeel dat voor de overheid voortvloeit uit de bestreden beslissing buiten elke redelijke verhouding staat tot het nadeel dat verzoeker ondergaat (cf. RvS 4 juli 2002, nr. 108.862).

4.3. Verzoeker voert aan dat de gemachtigde geen rekening heeft gehouden met het feit dat hij gedurende de periode dat hij in België over een F-kaart beschikte en derhalve een verblijfsrecht had, hier zijn leven heeft opgebouwd en dat hij zich hier heeft geïntegreerd.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing is gesteund op artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, waarbij gemotiveerd wordt dat verzoeker niet in het bezit is van een geldig nationaal paspoort en/of visum. De vaststelling dat verzoeker zich illegaal in het Rijk bevindt, wordt niet betwist of weerlegd en vindt steun in het administratief dossier. Het feit dat verzoeker zich gedurende de tijd dat hij over een verblijfsrecht beschikte heeft geïntegreerd in de Belgische maatschappij en dat hij hier zijn leven heeft opgebouwd, doet geen afbreuk aan het voormelde. Volledigheidshalve wijst de Raad erop dat verzoeker er in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet op wijst dat hij zijn leven sinds 2007 in België heeft opgebouwd, dat hij geen enkele band meer heeft met zijn thuisland en dat *“een gedwongen terugkeer een inbreuk op zijn privéleven”* in de zin van artikel 8 EVRM zou uitmaken. Uit de eerste bestreden beslissing blijkt echter dat de gemachtigde deze aanvraag onontvankelijk heeft verklaard omdat deze niet vergezeld ging van (een kopie van) het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van (een kopie van) een nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat verzoeker vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9bis, § 1 van de vreemdelingenwet. De gemachtigde kon dan ook beslissen tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet.

4.4. De Raad stelt vast dat uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat de gemachtigde op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen, zodat geen schending van het zorgvuldigheidbeginsel kan worden vastgesteld. Voorts toont verzoeker niet aan dat de gevolgtrekkingen die de gemachtigde uit deze feitelijke vaststellingen afleidt, kennelijk onredelijk zijn. De aangevoerde schending van het redelijkheidbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel kan niet worden aangenomen.

Het tweede middel is niet gegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven november tweeduizend veertien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES